

Aksa Tufanı Her Şeyi Altüst Etti

Mücahit GÜLTEKİN, Söyleşi, 23 Mayıs 2025

Mehmet Ali Başaran

<https://yenipencere.com/soylesiler/aksa-tufani-her-seyi-altust-etti/>

Dün gibi hatırlıyorum Mücahit Gültekin ile tanıştığım günü. İnsanın kitapsever, okuyan arkadaşlarının olması ne büyük nimet. Av. Kaya Kartal'ın masasındaki kitaplara göz gezdiriyorken biri hemen ilgimi çekmişti ismiyle: “Algı Yönetimi ve Manipülasyon” Kitabı, vakit kaybetmeden sipariş etmiş, gelir gelmez okumakla kalmamış, hakkında bir de yazı kaleme almıştım. (Şubat 2017) Herkes bu kitabı okusun istemiştin. Kitap, övdüğüm kadar varmış, belgeyle konuşuyorum, bugün 17. baskıda! Bu röportajda da aynı duyguyu yaşıyorum. Herkes bu röportajı okusun istiyorum. Mücahit Gültekin'in, hayatlarımızda tarihi bir kırılmaya yol açacak denli önemli bir hadise olan Aksa Tufanı üzerine değerlendirme ve tespitleri bir hayli kıymetli. Okuduğunuzda bana hak vereceksiniz.

7 Ekim 2023 tarihinde başlayan Aksa Tufanı, içinde bulunduğumuz coğrafya, Müslümanlar, batılı toplumlar ve daha özelde de Filistin dostları için farklı düzeylerde kırılmaya yol açan tarihi bir olay. Bu, ana sütü kadar helal özgürlük mücadelesine Amerika ve İsrail'in başını çektiği emperyalist ve Siyonist bloğun verdiği karşılık 19 aydır devam eden bir soykırım oldu. Yıkım ve katliamlarla dolu bu dehşet verici modern soykırım tablosuna baktığınızda ne hissediyorsunuz?

Şu üç duyguyu sürekli hissettim: Öfke, mahcubiyet ve çaresizlik. Öfke, İsrail ve destekçileriyle ilgili. Mahcubiyet, Gazze'nin metaneti, tevekkülü, izzeti ve inceliğiyle ilişkili. Savaşın ilk günlerdeki Ebu Ubeyde'nin “Savaşı ekranları başından izleyen Arap ve İslam dünyasına savaşın kalbinden sesleniyorum!” diye başlayan o unutulmaz konuşma, kalplerimizi mahcubiyetle damgaladı. Ve bu öfke ve mahcubiyetin daha da derinleştirdiği bir çaresizlik hissi... Özellikle Ebu Ubeyde'nin o konuşmasından sonra Hz. Meryem'in “Keşke unutulup gitseydim!” dediği o dua geliyor sürekli insanın aklına.

Bütün bunların bende oluşturduğu en temel duygu Aksa Tufanı gibi bir şeye hazır olmadığımız hissiydi. Gazze'yle bizim aramızdaki psikolojik mesafenin bizim sandığımızdan çok daha fazla olduğunu fark ettim. Türk filmlerindeki meşhur replikte söylendiği gibi: Biz başka dünyaların insanıyız, onlar başka bir dünyanın insanı. Direnişle aramızda kapatılması zor bir psikolojik mesafe olduğunu hissediyorum. Ebu Şuca'nın şehadetinden bir hafta önce yaptığı son paylaşımı

dikkatli bir şekilde okuyan herkesin bu mesafeyi hissedeceğini düşünüyorum: O paylaşım, “Benim için” diye başlıyordu. Yani kendisine sesleniyordu Ebu Şuca. İlk cümlesi şöyle: “Kalbimin asla iyileşeceğini sanmıyorum ve hayatımın geri kalanında, önemli bir şey yapmamış olsam bile, hep bir yetersizlik hissi yaşayacağım. Başkalarının yaptığı fedakârlıkları ve katlandıkları şeyleri gördüğümde hissettiğim o korkunç hissin etkisinden kurtulamıyorum.” Ebu Şuca, bir berberdi. Dükkândaki malzemelerini satıp bir silah almış ve sonra Tulkarem taburunun komutanı olmuştu. İsrail’in en çok arananlar listesinin başındaydı. İsrailîlerin yakından tanıdığı bu adam 29 Ağustos sabahı işgal güçleriyle girdiği çatışmada şehid olduğunda 26 yaşındaydı. Ondan bize kalan şu söz aramızdaki mesafeye ilişkin de bir fikir veriyor: “Bir evim yok! Bir arabam yok! Ama uğruna öleceğim bir duruşum var!”

Aksa Tufanı, hakkıyla bakan herkese bizde olanı ve olmayanı gösteren bir ayna olarak karşımıza çıktı. Kimse bu aynaya bakmazlık edemedi. Bakıp da göremeyenler, görüp de görmezden gelenler var. Bunlara diyecek çok bir şeyim yok. Fakat “Görülmesi gerekip de göremediğimiz neler var acaba?” sorusu insanı bunaltıyor.

Bu süreçte sizi şaşırtan şeyler oldu mu? “Her şeye rağmen bunu beklemiyordum!” dediğiniz şeyler...

Tam olarak “şaşırmak” denir mi bilmiyorum ama beni sarsan önemli olaylar oldu. Bunlardan biri Aaron Bushnell’in kendini yakmasıdır. Bushnell’in kendini yaktığı tarih 25 Şubat 2024 idi. O tarihte Türkiye’den İsrail’e gemiler işliyor ve dindar kesim bunu (az bir kesim hariç) ya çok farklı gerekçelerle savunuyor ya da görmezden geliyordu. Bushnell’in kendini yakması kadar öncesinde söyledikleri de çok sarsıcı. Aramızdaki farkı çok iyi yansıtıyor. Öyle çok uzun konuşmadı, birkaç şey söyledi sadece. Özellikle şu cümlesi çok etkileyiciydi: “Aşırı bir protesto eylemine girişmek üzereyim ancak Filistin’de insanların sömürgecilerin ellerinde yaşadıklarına kıyasla bu, hiç de aşırı değil!” Bushnell ile aramızdaki fark, gerçekten çok sarsıcıydı: 10 bin km ötede, ABD ordusunda görevli 25 yaşındaki bir adam, Filistin için kendini yakarken burada ömrü “Filistin!” diyerek geçmiş kimi kişiler Türkiye’nin sorumluluğuna dâir tek bir cümle kurmadılar. Dahası, “Limanları Siyonizm’e kapatın!” diyen gençleri linçlediler. Ben o günlerde şöyle bir şey yazmıştım: “Artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı kesin. Hiç kimse de eskisi gibi olmayacak. Tufan, her şeyi alt üst etti. Büyük gördüklerimiz zamanla küçüldü, küçük gördüklerimiz her geçen gün büyüdü. Yakındakiler savrulup uzaklaştı, uzaktakiler gelip kalbimize yerleşti. Aaron Bushnell’in kendini yaktığı gün anlamıştık bunu.”

Gazzelilerin bana göre destansı, bir batılıya göre akıl almaz görünen direnişini siz nasıl tarif edersiniz?

7 Ekim sabahı erken kalkmıştım. Tekrar yatmadım. Bilgisayarı açtım, bir şeyler yazacaktım. Sonra bir ara twitter'a girdim. Aksa Tufanı'nı neredeyse başladığı saatlerde görmüş oldum. İlk bir iki saat neler olduğunu anlamaya çalıştım. Açıkçası hafsalamın almayacağı şeyler oluyordu. Ağzımdan dökülen ilk kelime "mucize" oldu. Hâlâ da öyle tanımlıyorum. Daha azını söylemek sanki direnişe haksızlık olurmuş gibi geliyor. Çünkü Gazze'nin şartlarını İsrail'in (ve destekçilerinin) teknolojik, askeri ve istihbari gücüyle kıyasladığımızda o gün olup bitenleri rasyonel kavramlarla açıklamak zor diye düşünüyorum. Nitekim Ebu Ubeyde, 28 Ekim'de yaptığı konuşmada şöyle demişti: "7 Ekim'de düşmanın kalelerine saldırırken Allah'ın yardımının tecelli ettiğini gördük. O kaleler örümcek ağı gibi önümüze çöktü." Eskiden, Peygamberlerin mucize göstermesine rağmen insanların neden inanmadığına şaşardım. Kızıldeniz'i yarılmasına ve insanların oradan geçmesine rağmen insanların bir süre sonra Samiri'nin buzağısına tapmasına bir anlam veremezdim. Şimdi anlıyorum ki, insanlar bazen gözlerinin önünde gerçekleşen mucizeleri göremeyebiliyor. Daha doğrusu görüyor ama algı yönetimi ve manipülasyonlara maruz kaldıkları için gördüklerine hakkıyla kıymet biçemeyebiliyor. Nitekim "mukavemet" ile "kıymet" kelimeleri aynı kökten geliyor. Kanaatim o ki, Aksa Tufanı olarak isimlendirilen mukavemete gereken kıymeti göstermedik, gösteremedik. Bunun da Allah katında bir sonucu olacaktır, diye düşünüyorum. Allah hepimizi affetsin.

Sizce Aksa Tufanı'nın bize öğrettiği veya hatırlattığı en önemli dersler nedir?

Aksa Tufanı'nın bize verdiği dersleri hakkıyla görmek ve değerlendirmek ahlaki ve zihinsel olgunlukla çok yakından ilişkilidir, diye düşünüyorum. Bu açıdan bakınca Tufan'dan gerekli dersleri çıkarmak bizim olgunluğumuzla sınırlı. Bu sınırlılığın farkında olsam da çıkardığım dersleri dört kavramla özetliyorum: İzzet, zillet, vahdet ve kibr. İzzet, Gazze'yle; zillet, İslam dünyasıyla; vahdet, direnişle; kibr, İsrail ve destekçileriyle ilişkili. Gazze'nin izzeti hakkında çok fazla şey söylemeye gerek yok sanırım. Yokluğun, yoksulluğun ve acının her türünü yaşamış bir halkın gösterdiği metanet ve dirayet gerçekten bizim idraklerimizin ötesinde! İslam dünyasının zilleti hakkında da çok şey söylemeye gerek yok: 595 gündür İsrail'e bir yaptırım uygulamadılar. Bilakis Azerbaycan, Katar, BAE, Ürdün, Mısır, Türkiye gibi ülkeler İsrail'le çeşitli düzeylerde işbirliklerini ve ilişkilerini devam ettirdiler. Fakat kibr ve vahdet kavramlarını biraz açmak istiyorum.

Aksa Tufanı, Batı'nın kimi zaman incelikli ve karmaşık teorilerinin/kavramlarının ardına gizlenmiş kibrini somutlaştırdı ve bu kibrin nasıl bir riyakârlığa ve vahşete yol açtığını bize gösterdi. Aksa Tufanı'nın en önemli bereketlerinden biri budur.

Batılı emperyalist seçkinlerin öjenik reflekslere sahip olduğunu biliyoruz. Gazze'deki soykırım geçmişi çok eskilere dayanan bu güdünün bir sonucu. Kur'an, bu refleksin kaynağını tanımlarken "Onların göğüslerinde erişemeyecekleri bir kibir/büyüklikten başka bir şey yok." diyor. Yoav Gallant, Aksa Tufanı'nın ilk günlerinde bu refleksi vermişti: Filistinlileri "insansı hayvanlar" olarak tanımlamış ve hiçbir kurala bağlı kalmayacaklarını söylemişti. Tünellerin altında yaşayan bir grup "insansı hayvanın" irade ve inisiyatif gösterebilmesi onlar için tahammül edilemez bir şey. Onlara acı veren şey, Siyonistlerin rehin alınması ya da bir grup işgalcinin öldürülmesinden öte bir şey. "Büyüklik" yani dokunulmazlık duyguları zarar gördü. O yüzden savaşın başında "HAMAS'ı yok etmek" ve "Gazze'yi direnişten arındırmak" gibi irrasyonel bir hedef belirlediler. 6 günde 6 bin ton bomba attılar. Çılgınca saldırdılar. Bugün itibarıyla yaklaşık 100 bin tona yakın bomba attılar. Netanyahu, ilk günlerde bu korkunç bombalamaları resmi hesabından paylaştı. Neden? Çünkü tarihlerinde ilk defa "evlerinden" alındılar; sürüklenerek ciplere bindirildiler. Sokaklarında Hamas askerleri dolaştı.

Bu tablonun onlarda var ettiği şoku, yarattığı travmayı biz tam olarak anlayamıyoruz. Bunu ancak müstekbirler tam olarak kavrayabilir. O yüzden, Batılı devletler İsrail'i anlayışla karşıladılar. Aksa Tufanı'nın onlarda yarattığı şoku belki şu örnek biraz anlamamızı sağlayabilir. İsrail, 2011'de tek bir askerlerinin (Gilat Şilat) karşılığında 1027 Filistinli mahkûmu serbest bırakmıştı. Bu, bir kibir gösterisiydi. Dahası İsrail, ölmüş askerlerinin kemikleri karşılığında bile mahkûmları serbest bırakabilen bir ülkeydi. Şimdi ise, HAMAS'ın elindeki esirlerini öldürme pahasına korkunç bir bombalama yapıyorlar. Dediğim gibi, bu akıldışı bir şeydi. Esirlerini geri almaktan çok, kırılmış kibirlerini geri almanın savaşını verdiler. Fakat bütün bu vahşete rağmen tatmin olmuş değiller, olamazlar da! 7 Ekim onların sinelerinde sürekli kanayacak bir yara açtı. Bu yaranın acısı hiç geçmeyecek. Çünkü Kur'an'ın buyurduğu gibi "ulaşamayacakları/tatmin olmayacak" bir kibre sahipler. Bu acıyla saldırıyorlar ama bu saldırganlık onları daha da çıkmaza sürükledi. "İnsan hakları" vs. gibi birtakım yalanlar üzerine kurdukları sistemin yıkılması pahasına yaptılar bunu. Şimdi o çıkmazın sancısını yaşıyorlar.

Aksa Tufanı'nın bize öğrettiği en önemli dersin ise vahdet olduğunu düşünüyorum. Fakat bu dersi almadığımızı, alamadığımızı içim acıyarak izliyorum. Bu, gerçekten Aksa Tufanı sürecinde benim en fazla içimi yakan konu oldu. "Tefrika" denilen hastalığın İslam toplumlarında ne denli köklü olduğuna; mezhepçiliğin ve kavmiyetçiliğin benliğimizi saran

nasıl güçlü bir virüs olduğuna tanık oldum. Bazı olağan üstü durumlar vardır ki, bazı problemlerin ötelenmesi gerekir; konuşulması-yazılması ayıptır, cürümdür, sorumsuzluktur. Fakat soykırımın en yakıcı günlerinde bile bizim toplumumuzda mezhepçilik ve kavmiyetçilik yapıldı.

Halbuki Aksa Tufanı'nın gerçekleşebilmesi Gazze'deki 10'dan fazla grubun birlikteliği ile mümkün olmuştu. Bu grupların içinde FHKC gibi sol menşeli gruplar da vardı. Fakat hepsi Muhammed Dayf'ın komutası altında birleştiler. Örneğin 8 Ekim 2023'te FHKC Siyasi Büro Üyesi Mervan Abdül-Al ile gerçekleştirilen bir röportajda Abdül-Al, Aksa Tufanı'na bütün grupların katıldığını ama operasyonun başlama ve zamanlama meselesinin Kassam'ın liderliğinde gerçekleştirildiğini söyler. Gazze'nin kendi içinde birlikteliğini sağlamasını, Tufan'ın kendisinden daha azametli bir başarı olarak görüyorum.

Diğer taraftan bu birliktelik sadece Gazze'deki direniş gruplarıyla sınırlı kalmadı. Lübnan'daki Hizbullah, Gazze için çok ağır bedeller ödedi. Eylül'ün son haftasında İsrail jetleri bir gün içinde Lübnan'a 1100'den fazla sorti yaptı. 1 milyon 200 bin kişi yerinden edildi. Hizbullah en seçkin komutanlarını bu savaşta şehid verdi ve nihayetinde Seyyid Hasan Nasrallah ve onun yerine geçen Safiyüddin Haşim şehid oldu. Ancak o günlerde hâlâ Türkiye'de Hizbullah'ın "tiyatro" oynadığını söyleyen kalemler vardı. Üstelik bunları söyleyen kişiler Türkiye'nin İsrail'le ticaretine ses çıkarmadılar. Ben bu tutumun İsrail'in bombaları kadar acımasız olduğunu düşünüyorum. Hâlbuki Aksa Tufanı, "vahdet" açısından büyük bir imkân idi. Şiilerin, Sünni Gazze için kanlarını, canlarını vermesi kalplerin yakınlaşması açısından büyük bir fırsattı. Kaldı ki, Muhammed Dayf başta olmak üzere, İsmail Heniyye, Yahya Sinvar, Ziyad Nehhale, Ebu Hamza ve Ebu Ubeyde gibi liderler bunu defalarca dile getirdiler. Ne var ki, mezhepçilik ve kavmiyetçilik hastalığı böyle bir şey işte! Sahada olup biteni görmezden geldikleri gibi, direniş liderlerinin çağrılarını da kulak tıkadılar. Özetle, Aksa Tufanı mezhep, kavmiyet ve hizip gibi farklılıkları ayrımcılığa dönüştürmediğimiz takdirde İsrail ve müttefikleri karşısında başarılı olabileceğimizi, aksi takdirde zillete mahkum olacağımızı bize öğretti.

Uzun yıllardır varlığını sürdüren, geniş imkânlarla kabalıklar içinde boy gösteren sayısız sivil toplum kuruluşu bu süreçte tutuk ve sinik kalmışken Türkiye, "Filistin İçin 1000 Genç", "Direniş Çadırı" gibi küçük grupların adını duydu, eylemlerine şahitlik etti. Sizce bu normal miydi? Nasıl değerlendirirsiniz?

Kanaatimce sorunuzda ifade edilen konu Türkiye'nin Aksa Tufanı tecrübesini analiz ederken merkezi konumunu hep koruyacaktır. Şu hep sorgulanacaktır: Filistin ve Kudüs adına kurulmuş dernekler, vakıflar ve ömrünü "Filistin" diyerek geçirmiş kanaat önderleri Türkiye-İsrail

ilişkisini neden görmezden geldiler? Neden İsrail'e akan petrole ses çıkarmadılar? Neden Türkiye'de İsrail bayrağının dalgalanmasına ses etmediler? Neden İsrail'e istihbarat desteği sağlayan üsleri gündemlerine almadılar?

Bunların cevaplarını sivil kişi ve kurumların iktidarla ilişkisinde aramak gerekiyor. AK Parti iktidarı bu kişi ve kurumların “tepki sınırlarını” belirledi diye düşünüyorum. Sivil kişiler ve kurumlar toplumun Filistin hassasiyeti doğrultusunda iktidara muhalefet gösterecekleri yerde, kendi kitlelerinin tepkilerini iktidarın hassasiyetleri ile uyumla hale getirmeyi tercih ettiler. Bu noktada Filistin İçin Bin Genç ve Direniş Çadırı gibi iktidarın kontrol alanında olmayan gruplar Aksa Tufanı sınavında başarılı bir imtihan verdiler. Seslerini yükselttiler ve bedel ödediler. Bu sebeple onlara teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Burada dikkat çekici bir nokta var: Bu gruplar, iktidara entegre ya da iktidara yakın gruplara göre hem sayı olarak hem de imkân olarak mukayese kabul etmez bir şekilde zayıf olmalarına rağmen hem iktidar üzerinde hem de geniş kitleler üzerinde etkili oldular. Türkiye'nin ticareti kesmesinde bu grupların yükselttiği sesin belirleyici olduğunu düşünüyorum. Bu da bize şunu gösteriyor ki, direnişin en önemli gücü “haklılık”tır. Bu kişiler, kaldı ki pek çoğu genç ve öğrenciydi, elleriyle yazdıkları pankartlar ve polis arabasına bindirilirken attıkları sloganlarla iktidarın İsrail politikasını sarstılar. Büyük binalara, büyük paralara ve büyük topluluklara sahip olmanın değil, bedel ödemeyi göze alarak hakkaniyetli bir duruş göstermenin daha önemli olduğunu herkese gösterdiler. Diğer taraftan iktidara entegre mikrofon ve kalemli yükselen bu itirazı karalamaya çalışmaları utanç vericiydi. Bu kişiler sosyal medyada linç edilmek istendi. Ama bu sesi yine de bastıramadılar. Hz. Ali bu gerçeği çok güzel ifade ediyor: “Haklıysan korkma, Hak seni korur!” Vicdan sahibi herkesin bunun muhasebesini yapacağını düşünüyorum.

Eylemlerde sıkça attığımız “Yaşasın Küresel İntifada” sloganı sizce yaşıyor mu?

Togore'un bir sözü var: “Yeni doğan her çocuk Tanrı'nın insanlardan umudunu kesmediğini gösterir.” diyor. Sloganlar bir umudu, bir özlemi, bir duruşu, bir irade ve ideali yansıtıyor. Bu açıdan bakınca eğer böyle bir slogan atılıyorsa, atılmaya devam ediyorsa bu; umudun, özlemin ve duruşun yaşadığını gösterir diye düşünüyorum.

Yine eylemlerde –sanırım biraz da utandığımız için- ara sıra attığımız “İslam ümmeti kabul etmez zilleti” sloganı sizce yaşıyor mu?

Kuşkusuz meydanlarda atılan en güzel sloganlardan biridir bu. Fakat bu sloganı “Etmemesi gerekir!” şeklinde anlıyorum. Eğer ortada bir İslam ümmeti varsa kuşkusuz bu ümmet, zilleti

kabul etmez, etmemelidir. Ne var ki, Aksa Tufanı bu sloganın gerçekliğinin olmadığını bize gösterdi. İsrail izin vermeden Gazze’ye bir pirinç tanesi bile sokamayan, İsrail izin vermeden Mescid-i Aksa’yı ziyaret edemeyen bir ümmetten söz edebilir miyiz? Böyle bir ümmetten söz ediyorsak bu muhayyel bir ümmet değil midir? Fakat yine de bir önceki soruya verdiğim cevapta söylediğim gibi, sloganlar bize ne istediğimizi ve neyi özlediğimizi anlatır. Dolayısıyla bu sloganları atmaya devam edeceğiz ancak bu sloganlardan da öte dünyada hesaba çekileceğimizin farkında olarak. Çünkü Kur’an bize şöyle buyuruyor: “Ey iman edenler, yapmayacağınız şeyleri neden söylersiniz? Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz Allah katında şiddetli bir buğza neden olur.” Allah’tan niyazımız attığımız sloganların hakkını verme şuurunu ve dirayetini bizlere vermesidir.

Biz, Türkiye’de yaşayan Müslümanlar, Türkiye Devletinin soykırım sürecinde dahi İsrail’i desteklediğine şahit olduk. Buna engel olamadık. Limanlar ve hava sahası Siyonist çetelerin kullanımına açık. Ticaret açık veya örtülü yollardan devam ediyor. Azerbaycan petrolünü Bakü Ceyhan hattı üzerinden İsrail’e sevk ediyor Türkiye. Üstelik, özeleştiriyapacağımız yerde hamaset alıp hamaset satıyoruz. Gerçeklerle yüzleşecek iradeyi neden ortaya koyamıyoruz?

Bir şarkı vardı, sözlerinde “Yalan da olsa beni sevdiğini söyle” gibi bir mısra geçiyordu. Gerçekleri duymak ve görmek bazen tahammül edilemez olabilir. Özellikle toplumsal kimliğin üzerine bina edildiği söylemlerin gerçekliğinin sorgulanmasının sonuçları çok yıkıcı olabilir. Bu yüzden insan gerçekliktense yalan bir tarihe razı olabilir. Bazı ülkelerin “hafıza yasaları” (memory law) çıkarmasının sebebi budur. İlk hafıza yasaları 1990’ları başında Fransa’da çıkarılmıştı. Gayssot Yasası “Holokost inkarını” suç sayıyordu. Ondan sonra pek çok devlet ulusal tarihlerini makbul kılacak bir şekilde hafıza yasaları çıkarmıştır. İsrail’deki Nekbe Kanunu da bunun bir örneğidir.

Türkiye’deki dindar kesime Aksa Tufanı’na gelinceye kadar “Dünya bizi bekliyor!”, “AK Parti Kazanırsa Gazze Kazanır!” “Biz Kaybedersek Filistin Kaybeder!” propagandası yapıldı. Çok çeşitli düzeylerde yapıldı bu. Bayrak düştüğü yerden kalkacaktı! Yıllarca işlendi bu propaganda. Ne var ki, Aksa Tufanı çok sert ve yıkıcı bir gerçeklik ortaya koydu: Soykırımın yakıtı Türkiye’den gidiyordu. 590 küsur gün boyunca İsrail’le ilişkilerini kesemeyen bir iktidar gördüler. Bu, sarsıcı bir çelişki oluşturdu. Sosyal psikolojide “bilişsel çelişki kuramları” vardır. Bu kuramlar bize şunu söyler: İnsanlar bilişsel bir çelişki yaşadıklarında gerçekliği bu çelişkinin verdiği rahatsızlığı yok edecek şekilde yeniden kurgularlar. O yüzden dindar kesimlere iki şey söylendi: Birincisi, İsrail’le ticari ya da siyasi ilişkiler uluslararası hukukun, uluslararası

güçlerin de hesaba katılması gereken, “ha deyince” kesilip atılamayacak şeylerdi. Bu argüman, iktidarın sorumluluğunu hafifleten, yapması gerekeni “onun gücünün dışında gören” bir bakış açısına işlerlik kazandırdı. Ancak Namibya, Güney Afrika, Kolombiya, Nikaragua gibi ülkelerin İsrail’e yönelik yaptırımları gelince bu argüman çok işlemedi.

Bize söylenen ikinci şey şuydu: Hiçbir şey gördüğünüz gibi değil! Gazze’ye en büyük yardımı biz yapıyoruz! Mühendislerimiz Gazze’de, askerlerimiz Gazze’de vs. İsrail’le ilişkilerimiz bu yardımı yapmamızı sağlayan bir perde! Bunlar açıktan da söylendi ama özellikle daha kapalı mahfillerde bu argüman daha abartılı bir şekilde de işlendi. Bu çok mantıklı bir propagandaydı. Bir bizim gördüklerimiz vardı, bir de bizim “bilmediğimiz şeyler” yapıyordu. Bu “bilmediğimiz şeyler” güçlü bir yatıştırıcı olarak işlev gördü. Hatta “perde/örtü” argümanı görünürde kötü gibi görünen ama “bilmediğimiz daha büyük şeylerin” yapılmasını sağlayan hayırlı bir şeydi. “Ehven-i şer” argümanının bu anlamda kolaylaştırıcı bir işlev gördüğünü de söyleyebiliriz.

Fakat bütün bunlara rağmen, istenilen düzeyde olmasa da, iktidar çevrelerinin oluşturduğu algı belli düzeylerde sorgulandı, sorgulanıyor diye düşünüyorum. Aksa Tufanı’nın kimsenin hayal etmediği kadar uzun sürmesi bunda etkili oldu. Bu sorgulama hayırlı bir şey. Çünkü gelecekte daha etkili bir aksiyon alabilmemiz kendi gerçekliğimizi idrak etmemizle mümkün.

Müthiş bir yalnız bırakılmışlık ve ihanetle kuşatılmış Filistin’i, daha özelde Gazze’yi nasıl bir gelecek bekliyor? Bir öngörünüz var mı?

Kuşkusuz Gazze çok zor durumda. Direniş cephesi büyük kayıplar verdi, ağır bedeller ödedi. Ancak direniş hala vurmaya devam ediyor. Boyun eğmedi. Bu, hiç kimsenin beklemediği bir şeydi. Belki direniş bile bu kadarını beklemiyordu. 7 Ekim sonrası ilk demeçleri hatırlayalım: İsrail birkaç hafta, bilemedin birkaç ay içinde sonuç alacağını söylüyordu. 590 küsur günden sonra direniş hâlâ müzakere masasında. HAMAS hâlâ muhatap. ABD’nin Netanyahu’yu bypass ederek HAMAS’la yaptığı müzakere bunun kanıtı. Diğer taraftan Muhammed Dayf gibi, İsmail Heniyye gibi, Yahya Sinvar gibi, Hasan Nasrallah gibi büyük kurbanlar verildi. Aksa Tufanı tecrübesi, hafızaları sonsuza kadar değiştirdi. Çok büyük tecrübeler edinildi. Normalleşme düşüncesi iflas etti. Direniş doktrini daha kök saldı. Bunun yanı sıra Direniş, Gazze aynasında herkesin röntgenini gördü. Bu röntgenin tahlilini yapacak ve bu tahlilin sonuçlarına göre daha güçlü bir şekilde yoluna devam edecektir inşallah.

Son olarak, yazdıklarınızdan, konuşmalarınızdan çıkardığım şu: Filistin’e gönülden bağlısınız. Sizi bu kadar özverili bir Filistin dostu yapan nedir?

Öncelikle hüsn-ü zannınızdan dolayı çok teşekkür ederim ancak şunu da söylemeliyim: Filistin karşısında boynumuz bükük ve derin bir mahcubiyet içindeyiz. Direnişe karşı ömrümüzün sonuna kadar borçlu kalacağız. Elias Rodriguez manifestosunda müthiş ifade etmiş bunu: “Bizler -bunun olmasına izin verenler- Filistinlilerin affını asla hak etmeyeceğiz!” Evet, bunu hak etmiyoruz ama Allah’ın affına ve direnişin geniş gönüllülüğüne ve hoşgörüsüne sığınarak umut ediyoruz.

Belki de dünyadaki hiçbir mesele taraf olma açısından Filistin davası kadar net değildir. Filistin, dünyanın en temiz davasıdır. Bunda ilahi bir bereket olduğunu düşünüyorum. Allah’ın Mescid-i Aksa’yı ve çevresini “mübarek” kılmasının bir anlamı olmalı. Resul-i Ekrem’i bir gece Mekke’den alıp, Mescid-i Aksa’ya getirmenin ve oradan Mirac’a yükseltmenin bir anlamı olmalı. Yoksa Allah, Hz. Muhammed’i Mekke’den de Mirac’a yükseltebilirdi. Doğruyla yanlışın bu kadar karıştığı, zihinsel ve psikolojik dünyalarımızın bu kadar kirlendiği bir dünyada Filistin kendisine tutunup arınabileceğimiz bir temizliği temsil ediyor. Kudüs, ilahi âlemden yeryüzüne sarkıtılmış bir el gibi, eğer bu ele tutunursak, bu merkezin etrafında buluşursak insanlığın arasında örülmüş sahte duvarlar yıkılabilir. Birbirimize yaklaşabiliriz. Hem birbirimize hem de İlâhi olana yaklaşabiliriz.

Teşekkür ederim söyleşi için.

Ben teşekkür ederim.